

som unge og ufordærvede og komme derfra ødelagte paa alle mulige Maader — at de maa betegnes som aandsyge Personer. Jeg kan fuldstændig understrive dette Udtryk, der indeholdes i den meget omtalte Bjeece af Dr. Steenstrup, at de Folk, der fremkomme med Forslag om at tage Understøttelse fra Høiskolerne og paastaar, at disse have gjort Skade i Stedet for Gavn, ere aandsyge Personer. Jeg kan kun være glad over, at Ministeren dog forholdsvis har en nogenlunde god Mening om Høiskolerne, men hvad jeg vil hævde er dette, at den Censur, som Ministeriet har for søgt paa at indføre lige overfor Høiskolerne, er aldeles uberettiget, og at der Intet er i Høiskolebevillingerne, som kan berettiggeløse Nogensomhelst til at komme med saadan Censur, og jeg siger, at den maa være Skolerne saa meget umod, at de danske Høiskoler maa sige: hellere end lade os binde paa den Maade med nogle Tusinde Kroner, saa hellere undvære dem og hellere staa og falde med Befolkningens Tilslutning end lade sig paatrykke et Statsstempel. Høiskoleforstanderne ere ikke og skulle aldrig være Statsmedlemme og skulle derfor ikke modtage nogen Ordre fra Ministeriet om, hvorvidt de maa være i Opposition eller ikke. Andet har der ikke været Tale om, der har hidtil ikke foreligget Andet om nogenomhelst Høiskoleforstander, end at han har staaet i politisk Opposition til Ministeriet. Der kunde jo være Tale om, at andre Ting kunde indvirke paa Understøttelsen, at der f. Ex. var overgaaet en Høiskoleforstander en vanærende Straf, saa at der kunde være nogen Berettigelse til at unddrage ham Understøttelsen; men selv om der altsaa saaledes kunde være en temmelig stærk Anledning til at tage Understøttelsen bort, vilde dette dog altid være en meget betænkelig Sag, hvis man saae, at vedkommende Høiskole desuagtet blev meget stærkt besøgt og vandt meget stor Tilslutning fra Befolkningens Side. Den Sultits, den høitæredede Minister har vist overfor Høiskolerne, paastaar jeg gjentagende har været aldeles uberettiget og maa til enhver Tid være aldeles utaalelig for Høiskolerne.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg skal ikke fortsætte Diskussionen om Høiskolerne, thi jeg tror ikke, den vil føre til noget videre godt Resultat, mindst af Alt for selve Høiskolerne. Jeg anerkjender Høiskolerne som en bestaaende Institution her i Landet, som jeg tror allerede har en saadan Udvikling, at man maa sige, de ere nødvendige for Oplysningens Fremme. Derfor er jeg villig

til at understøtte dem, og det kommer mig ikke an paa, om der gives 50,000 eller 40,000 Kr. Men paa den anden Side maa de Herrer undskyldes, at Regjeringen anser sig for berettiget til at handle, som den hidtil har handlet, og den har i saa Henseende ikke i Sinde at forlade den Vej, den er inde paa. Jeg tror som sagt ikke, at nogen egentlig frugtbar Diskussion kan komme i Gang om hele Høistolevæsenet under de nuværende Forhold. Fra begge Sider ser man, om jeg saa tør sige, noget for ophidset paa dette Spørgsmaal, jo længere man taler om det, desto mere uenig bliver man. — Jeg bad iøvrigt kun om Ordet for at rette en Feil, jeg begik, første Gang jeg havde Ordet, ved hvilken Veilighed jeg maatte endogsaa kom til at bruge temmelig stærkt Udtryk. Jeg maa nemlig erkjende, hvad jeg glemte før, at der tidligere har været stillet et lignende Forslag som det, der af mig er stillet under Nr. 54, idet jeg vistnok det første eller andet Aar, jeg var Minister, stillede et Forslag om at jorøge denne Sum fra 25,000 til 30,000 Kr., ved Siden af det af mig før omtalte Forslag om 13,000 Kr. til andre Geistlige, der havde over 2,400 Kr. Jeg har blot villet rette dette, idet jeg dog fremdeles mener, at der særlig under de nuværende Forhold er god Grund til at bevilge den her forlangte Forhøielse af 10,000 Kr.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Kløften er mange, og jeg skal derfor med Hensyn til den Del af Betænkningen, som nu er Gjenstand for Forhandling, indskrænke mig til ganske saa Bemærkninger. Efter den høitæredede Ministers sidste Bemærkninger angaaende Endringsforslaget under Nr. 54 har jeg Intet at tilføje. Iøvrigt indrømmer jeg, at der kan være Noget i Prisforholdene, som i Pragis vilde medføre et noget andet Resultat med Hensyn til denne Sum, men jeg tror ikke, det vil nytte i dette Dieblit at komme ind paa en nærmere Forhandling derom, og jeg skal derfor heller ikke komme ind derpaa. Med Hensyn til Stolemateriellets Fordeling har jeg aldrig kunnet forstaa, hvorfor den høitæredede Minister ikke vil direkte lade Kultusministeriet jordrele dette Bidrag. Det, hvorpaa Striden i Grunden til syvende og sidst er opstaaet, og hvorpaa den holder sig, er Mistillid til den danske Lærersforening fra en Del af Befolkningens Side. Man er ikke gaaet saa vidt, at man vil fratjende den al Betjendning og nægte, at den udfører nyttigt Arbejde, men man vil nødig have den til at staa som et officielt Medlem mellem sig og Ministeriet. Det forekommer mig, at det Nærmeste havde været